Год. I. Варна, Сѫбота, 11 Януарий 1892 г. Брой 29.

ЦѢНИ.
За абониранье на вѣстника:
За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.
За обявленията:
1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за единъ редъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.
2) Въ два стълба:
На 4 стр. за единъ редъ—50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 3 л.
За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правиѭтъ важни отстѫпки.
АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА
Записваньето на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на текущето шестмѣсечие.
Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата“.

АДРЕССЪ:
За писма статии и рѫкописи:
До Редакцията.
За пари (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский
РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
се помѣщава въ домъ Бобчевский, № 335, срѣщу Централната градска градина.
Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуванитѣ писма и съобщения, щомъ не сѫ отъ специалнитѣ й дописници.
Неупотрѣбенитѣ рѫкописи се врѫщатъ, ако се платѭтъ пощенскитѣ разноски.
Неплатени писма не се приематъ.
Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубений брой, но току слѣдъ получаваньето на слѣдующий брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Редакторъ-Издатель
П. БОБЧЕВСКИЙ

Редакцията е взела за правило да не испълнява никакви поржчки, които не сѫ придружени съ стойностьта.
За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуванье.

ИВАНЪ Т. ДРАСОВЪ

искренно благодари на всички, които сѫ го почели съ поздравленията си по случай новата година и именния му день.

(1—141—1

БЛАГОДАРНОСТЬ.

Дружеството за подпомаганье бѣдни ученици при държавната гимназия „Фердинандъ I“ счита за своя приятна длъжность да благодари на всички госпожи, госпожици и господа, които благоволихѫ да взематъ участие въ ЗАБАВИТЕЛНАТА ВЕЧЕРИНКА на 4 Януарий 1892 г. Дружеството се надѣва, че тѣ ще покажѫтъ сѫщата готовность и при друга негова подобна покана.

Варна, 10-й Януарий 1892 г.

Прѣдсѣдатель на дружеството,
Директоръ на гимназията: М. БѢЛЧЕВЪ.
1—137—1.

БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 53.

Българската Народна Банка, като извѣстява почитаемата публика че, съгласно приетий отъ Народното Събрание Законъ, ще почне на скоро да пуща въ обращение срѣбърни банкноти отъ 5 и 10 лева, има честь да помоли всички лица, у които се намиратъ златни банкноти отъ сѫщата стойность, 5 и 10 л., да ги внесѫтъ най-кѫсно до 1-ий идущий Февруарий въ Окрѫжнитѣ и Околийски Ковчежничества, или въ Банката и клоноветѣ ѝ, срѣщу които ще имъ се брои припадающата се сумма въ злато. Всички непрѣдставени за оимѣнение до поменѫтата дата златни банкноти отъ 5 и 10 лева, ще се считатъ за напрѣдъ като срѣбърни.

г. София, 2 Януарий 1892 г.

4—131—1.

Съ съкрушено сърдце и безпрѣдѣлна скърбь извѣстявамъ на роднинитѣ, приятелитѣ и познайницитѣ си, че на 12-й Декемврий т. година въ 4 ½ часътъ слѣдъ обѣдъ, тъкмо два часа слѣдъ завръщанието ми отъ ст. София, изгубихъ за винаги милия си синъ

ВЕЛИЧКА,

когото неумолимата смърть изтъргнѫ изъ срѣдата на сѣмейството ми, въ най цвѣтущата му възрасть. Той бѣ роденъ на 20-й Априлий 1867 год. и слѣдъ тринадесеть-дневно тешко боледуванние отъ силна простуда, прѣдаде Богу духъ, като остави: мене, майка, двама но голѣми братия, сестра и зеть въ неутѣшима скърбь.

Вѣчна ти память, лека ти прьсть, незабравимий ми сине Величко!

Баща: **Иванъ Стояновъ**

гр. Провадия, 25-й Декемвр. 1891 г.

(2—197—1.)

Помощь на гладнитѣ въ Россия!

Въ Россия вървлува страшенъ гладъ. Двадесеть губернии, голѣми всѣка колкото цѣла България, съ тридесеть милиона население се намиратъ, врѣдъ немилостивата русска, сурова земя, безъ храна, безъ парче хлѣбъ. Сърдцераздирателни сѫ безбройнитѣ сцени, които вѣстницитѣ описватъ и които всѣки день се случватъ въ онѣзи нещастни мѣста. Съ стотини, съ хиляди безпомощни създания мрѫтъ отъ гладъ и отъ студъ, като се скитатъ безъ покривъ и безъ храна на тълпи по градоветѣ, по селата, по степитѣ на пространната русска земя. И отъ всѣкждѣ, отъ цѣлъ свѣтъ, безъ да се глѣда на политика и дипломация, отъ Африка, отъ Англия, даже и отъ Германия, се издигнѫ единъ общъ гласъ на състрадание и милость къмъ великия онзи състрадалецъ, който се казва русский народъ, и отъ всѣкждѣ се затекохѫ да помогнѫтъ на грознитѣ му бѣдствия, да умѣгчѭтъ съ нѣщо ужаситѣ на глада и на мизерията, въ които сѫ хвърлени толкози милиона человѣчески създания. А само една страна, робиня прѣди четиринадесеть години, за освобождението на която този сѫщия, сега дълбоко злочесть, народъ е понесълъ на плѣщитѣ си огромни жъртви и пращалъ на смърть своитѣ синове, само тѫзи страна не подигнѫ гласътъ си за състрадание, не се смили върху грозната му участь, не поднесе лептата си на умирающитѣ отъ гладъ свои братья. . . И тѫзи страна е България!. .

Когато говоримъ и пишемъ за Россия, ний обикновенно казваме, че не можемъ да обичаме Русския Царь и неговата дипломация, защото тѣ иматъ тенденции, съвсѣмъ противоположни на интереситѣ и независимостьта на отечеството ни, и че до когато тѣ водѭтъ сегашната си неприятелска политика спрямо България, и ний нѣма да имъ постиламе и да имъ се умилкваме, а още глѣдаме да се запазимъ както ни иде отрѫки. Но, въ сѫщето врѣме, ний прибавляваме постоянно, че на русския народъ, който и самъ много страдае отъ царя си и отъ правителството си, ний сме вѣчно благодарни и признателни за освобождението; и тѫзи идея за разликата, която ний правимъ между русското правителство и русския народъ, се проповѣдва ежедневно въ нашитѣ най-авторитетни органи, и дълбоко е проникнѫла въ обществото. И тя е идея вѣрна, и високо-справедлива.

Обаче сега, когато тридесеть милиона отъ този страдалчески русски народъ, тридесеть милиона наши братья по кръвь и по вѣра наши благодѣтели, защото тѣ, проститѣ селяни, проливахѫ кръвьта си по нашитѣ полета и балкани,—сега, казваме, когато тѣ се нуждаѭтъ отъ парче хлѣбъ, ний стоимъ хладнокръвно и петь пари не сме събрали да пратимъ на онѣзи умиращи хора, и съ това да покажемъ, че дѣйствително не сме забравили тѣхната добрина. Не казваме, че ний бихме могли много да помогнемъ на онуй огромно нещастие, но ний сме длъжни, по-вече отъ всѣкиго другиго, да поднесемъ скромната си лепта. Не е тукъ въпросъ за величината на нашата помощь, въпросъ е, да ли у насъ сѫществуватъ чувствата на признателность, състрадание и человѣколюбие; да ли има сърдце, да ли сме християни.

Най-добро нѣщо щѣше да бѫде, ако Народното Събрание бѣше отпустнѫло нѣкоя помощь за гладнитѣ въ Россия, защото тогава то би имало значение на добъръ политически и человѣколюбивъ актъ. Но сега това вече не е възможно, остава само частната инициатива. Ний прѣдлагаме на другитѣ наши събратия по печата да разискатъ и распространѭтъ тѫзи идея, ако ѭ намиратъ за добра. А кога дойде реда да се събиратъ помощи, о! ний вѣрваме, че не ще се намѣри човѣкъ въ България, който да откаже помощьта си на хора, които умиратъ отъ гладъ и които сѫ тъй близски намъ, който да откаже парче хлѣбъ на нуждающитѣ се наши братья. Най-послѣ сто души да нахранимъ и да напоимъ, сто души да избавимъ отъ ужаситѣ на гладната смърть и това е достатъчно.

Америка праща на гладнитѣ провизии съ параходи, Англия събира за тѣхъ съ хиляди лири, Германия тъй сѫщо, а България, знаете България нищо,—нищичко не е пратила, съ нищо не иска да имъ помогне тѣмъ, на бѣднитѣ, на гладнитѣ, на умирающитѣ русски селяни.

ЗА ВНИМАНИЕТО НА ОКРѪЖНИТѢ НИ ПОСТОЯННИ КОММИССИИ.

Всѣкий вече е убѣденъ въ туй, че **знанието е сила,** споредъ което свята длъжность на постояннитѣ ни коммиссии е да промисляватъ за распространяванье повече знанието въ окрѫжията си, за образователний напрѣдъкъ на които тѣ, постояннитѣ коммиссии, сѫ прѣдназначени да се грижѫтъ. Градскитѣ ни съвѣти, чрѣзъ общинскитѣ управления, по задълженията, които налага на градоветѣ закона, всѣка година могѫтъ и отпущатъ кой по-голѣми, кой по-малки сумми за *градско-общински библиотеки,* съ каквито въ Варненското окрѫжие справедливо се гордѣѭтъ Варна и Добричъ.

Ето едно срѣдство за снабдяванье съ *капитални* книги, които да се заемѫтъ за четенье на учeнолюбивитѣ грамотни хора (свещеници, учители и др.) *по селата.* Да се уредѭтъ отъ постояннитѣ коммиссии **окрѫжни подвижни библиотеки.** Всѣка постоянна коммиссия въ едно засѣдание съ училищний инспекторъ и съ други свѣдущи лица въ окрѫжний градъ (по-главнитѣ учители и т. н.) да обмислѭтъ и съставѭтъ *списъкъ на полезни книги,* прѣдпочтително по цѣнни, *каквито не всѣкий може лесно да си купува* на свои частни срѣдства, на пр., за първо врѣме отъ стойность всичко само за по нѣколко стотинъ лева. И най-голѣмитѣ нѣща не ли ставатъ първо отъ малки? Като се испишѫтъ избранитѣ книги, въ едно друго засѣдание сѫщитѣ лица, които сѫ съставили списъка имъ, отъ като се подвържѫтъ, да се нумериратъ и расподѣлѭтъ на толкозъ библиотечни отдѣла, колкото села съ училища има въ окрѫжието, а наедно съ туй да се направи *расписание,* споредъ числото на грамотнитѣ лица въ туй или онуй село, именно гдѣ колко врѣме да се държѫтъ книгитѣ отъ всѣкий отдѣлъ, слѣдъ което въ селото No 1 да се прати отдѣла No 1, въ селото No 2 отдѣла No 2 и т. н., като се распрати сѫщеврѣменно едно окрѫжно писмо до учителитѣ въ селата, и имъ се расправи, че щомъ истече врѣмето, колкото е опрѣдѣлено да се задържа единъ отдѣлъ книги въ тѣхното село, да прѣпращатъ въ другото, опрѣдѣлено въ расписанието село, по който начинъ книгитѣ по отдѣли ще циркулиратъ поврѣменно отъ село на село и въ всѣко отъ тѣзи села винаги ще има по нѣколко книги, които да сѫ на расположение чрѣзъ селский учитель на всѣкий книголюбецъ *за безплатно ползуванье.*

Нека бѫде увѣрена всѣка постоянна коммиссия, която би урѣдила **окрѫжна подвижна библиотека,** че ползата отъ таквозъ дѣло ще е много голѣма, особенно ако поне отъ година на година се набавѭтъ нови книги за библиотекитѣ, за заеманье книги отъ които, разбира се, ще трѣбва да се изработи и по единъ кратъкъ правилникъ.

Варна, 27 Декемвр. 1891 г.

К. Жеевъ.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВѪТРѢШНИ

— Пакъ ново списание! Едно радостно явление се забѣлѣжва у насъ: почнѫли се да пишѫтъ вече нашитѣ развити хора. Въ Пловдивъ почнѫ да излиза едно списание *селско,* подъ името *„Цѣлина“.* Читателитѣ ще срѣщнѫтъ това списание въ книжовния ни отдѣлъ. Ний поздравляваме дружеството „Селски приятель“ за тѫзи му благородна задача и пожелаваме, щото то да не увѣхне. Постояннитѣ Комиссии непрѣмѣнно трѣбва да снабдѭтъ селата си съ това списание. Само ще забѣлѣжимъ на г-да издателитѣ, че селско списание, особенно още сега, не се нуждае отъ поезия, па и освѣнъ туй не бива тъй дръзско да се краде: стихотворението „пѣсеньта на орача“ е прѣводъ отъ русския списатель Кольцова, а не се казва, че е тъй. — Въ всѣки случай, обаче, списанието е на врѣмето си и езикътъ му е добръ.

— Въ Ромѫния има спестовни касси подъ прямия контролъ на правителството. Въ минѫлий м. Августъ въ тия касси е била вложена сумма отъ 832,208 лева, а истеглени въ сѫщий мѣсецъ 663,960 лева. На 1-й Септемвр. имало въ тѣзи касси 15.962,957 лева. Внасяньето и истеглянието могло да става всѣкидневно въ кассата за депозити въ Букурещъ, а въ окрѫжията—въ пощенскитѣ писалища и всички общински бирници.

Помнимъ, че и у насъ едно врѣме (1886 г.) се узакони да има Българска пощенска Спестовна касса и 19 чл. отъ закона ѝ гласѣше, че трѣбва да се тури въ дѣйствие най-кѫсно 6 мѣсеца отъ обнародването му въ „Държавенъ Вѣстникъ“, а и правилникътъ за прилаганьето му е тъй сѫщо отдавна обнародванъ.

Да попитаме: какво станѫ тѫзи касса, която не малко ще спомогне за събираньето на прѣснѫтитѣ мъртво лѣжащи капитали?

— Въ гр. Пловдивъ е почнѫлъ да излѣзва още единъ вѣстникъ. Той носи име „*Малъкъ Вѣстникъ*“ и обявява за своя программа, че ще работи съ прѣданность за постиганьето на подобрения подъ влиянието на демократическитѣ идеи въ страната ни, като има всѣкога прѣдъ видъ святия български девизъ „България за българитѣ“. „*Малъкъ Вѣстникъ*“ ще излѣзва веднѫжъ въ седмицата, всѣка сѫббота. Цѣната му е: за година 8 лева, за 6 мѣс. 4 лева, а за 3 мѣсеца 2 лева.

Отъ наша страна новий ни събратъ има благопожелания за успѣхъ.

МѢСТНИ

Забавителната вечеринка на 4-й Януарий въ Варна.

Г-да учителитѣ отъ нашия градъ, които съставляватъ дружество за подпомаганье бѣдни ученици при държавната гимназия „Фердинандъ I“, събрахѫ тукашното общество на забавление минѫлата Сѫббота вечерь.—Врѣмето, тъкмо когато поканенитѣ трѣбваше да се събиратъ въ общинския салонъ „Съединение“, се развали: дъждъ, силенъ вѣтъръ, снѣгъ — всичко като че завиждаше на Варненци и искаше да осуети хубавото имъ забавление, единичко до сега тѫзи зима отъ учителското тѣло въ града ни; но публиката се оказа упорита: салонътъ се напълни, както трѣбваше, съ хора, които обичатъ такива полезни забавления. И какво, най-послѣ? Цѣла зима, всички праздници — минаватъ, а никакво приятно зрѣлище нѣмаше, освѣнъ музикално танцовалната вечеринка на женското благотворително дружество прѣзъ Ноемврий мѣсецъ. Друга година всевъзможни увеселения, театра и прч., а тѫзи зима, сѣкашъ, „черна котка минѫ“ прѣзъ града ни, когато, напротивъ, би трѣбвало именно въ този нашъ градъ по-развититѣ ни сили да се занимаватъ усилно съ обществото. Не че искамъ да корѭ нѣкого, но чудѭ се, защо нѣма никаква инициатива, която да се стрѣми къмъ образованието, къмъ поучението на обществото по какъвъ да е начинъ. Всѣкой тегли на една страна и само чака на готово!

Хубаво забавление бѣше на 4-й вечерьта. Ако глѣдаме по часоветѣ, които взе тѫзи вечеринка—не струваше: скѫпо излѣзе и малко бѣше, но по съдържанието си — все пакъ хубаво бѣше.

Хоръ отъ учители, подъ управлението на учителя г-на Иванова, даде начало на забавлението, както гласѣше и программата. „Китката отъ български народни пѣсни“ се испѣ отъ 10-на учители, и, надѣвамъ се, всѣкой ще се съгласи съ мене, че хорътъ се стараеше да удовлетвори надѣждата на гоститѣ си—слушатели.

Доста занимателно бѣше „концертното рисование“ отъ учителя г-на А. Митова. Той на кратко обясни прѣдварително, че нѣма намѣрение да рисува подъ музикаленъ тактъ или подъ влиянието на нѣкаква мелодия, а желае да запознае обществото само съ каприза на нѣкои чърти въ рисованието. И г-нъ Митовъ испълни думата си вѣщо. Той изрисува на нарочно приготвена дъска най-напрѣдъ една делва, дългнеста, съ дръжки отъ страни, а послѣ туй съ нѣколко бързи чърти по тѫзи делва, като направи ужъ и една захлупка на делвата, излѣзе една дама гърбомъ, както обясни и самъ той, отъ „Printemps“, послѣдня мода, крилата. — Пълно удоволствие съ шумни рѫкоплѣскания.

Г-нъ Митовъ се яви и вторий пѫть почти на края на вечеринката. Той нарисува сега пъкъ една възголѣма, разлата съ широки крайща и съ подложка, паница, и въ нея — една круша голѣма. И самъ г-нъ Митовъ обясни, че крушата е май голѣма, но „за каквото друго искате, за таквозъ ѭ считайте“. Слѣдъ тѫзи картинка, разиграхѫ се нѣколко неправилни чърти и ѫгли въ и подъ тѫзи паница; крушата станѫ на лице, паницата—на широки яки, въ които се подаде вратъ, подложката станѫ украшение въ гърдитѣ, а отъ всичко излѣзе въ нѣкоя минута една хубавица пакъ модна, само отъ друга категория—съ много широкъ вратникъ.

Г-нъ Митовъ се глѣдаше почти завистливо отъ мнозина за това му тъй завидно искуство. Рѫкоплѣскания още по-живи. — До колкото съмъ узналъ, този учитель е билъ страстно прѣданъ на това си искуство и никакъ нѣма да се измамѭ, ако кажѫ, че въ неговото лице ний имаме единъ художникъ съ бѫдѫще. Негови картини вече красѭтъ нѣкои наши иллюстровани списания.

Ария изъ операта „Lucia“ отъ Donizetti, испѣ Г-жа Гюлмезова. Четохме всички вече въ „Черно Море“ за тѫзи наша пѣвица и мень не остава нищо да кажѫ. Г-жа Гюлмезова изсвири и на пиано „Славянски пѣсни“, отъ I. Ilner; испѣ и втора ария изъ операта „La Zingara“, пакъ отъ Donizetti, и все съ аккомпанимента на Г-жица Бенда на пиано. Испѣтата ария изъ „La Zingara“ се удостои съ продължителни рѫкоплѣскания и гласове „bis!“, които накарахѫ Г-жа Гюлмезова да се повърне, и тя испѣ „Заплакала е гората“.

„Калына“ се испѣ отъ хорътъ по сполучливо, отъ колкото марша „Хорътъ на Норманитѣ“ и пѣсеньта „Запорожцитѣ“. Чувахъ, че отъ хорътъ имало напустнѫли лица въ надвечерието на вечеринката по болѣсть.

Г-жица Бенда е тоже извѣстна на публиката за опитна по музиката. Тя изсвири увлѣкателно хубаво „Fantasie Brillante“, отъ Шмидтъ.

А учительтъ г-нъ Н Ивановъ билъ цѣлъ артистъ! Той испълни „дневникътъ на единъ лудъ“, отъ Гоголя, тъй искусно, щото повече азъ не знаѭ, да ли може да се иска. Да се прѣправи човѣкъ на лудъ, да схване тъй добрѣ мислитѣ, цѣльта на списателя, и то на списателя Гоголя - това никакъ не е шега! Мнимийтъ Испански Краль Фердинандъ VIII се прѣдстави отъ г-на Иванова безъ погрѣшно, и публиката доказа туй съ буйни рѫкоплѣскания и весело изражение.

Оставямъ декламациитѣ на двата ученика съ съжаление само, че сѫ се допустнѫли въ программата, и прѣминавамъ на живитѣ картини, които съдържатъ въ себе си много впечатления и интерессъ. (Слѣдва)

Allegro moderato.

— На нова година Н. Царско Височество е благоволилъ да произведе нѣкои офицери въ по-горенъ чинъ. Отъ находящитѣ се въ града ни 8 и 20 полкове, произведени сѫ г-да: Майоръ *Паничерски* (20 полкъ) въ чинъ Подполковникъ; Майоръ *Обрѣшковъ* (8 полкъ) въ чинъ Подполковникъ; Майоръ *Токлуджановъ* (8 полкъ) въ чинъ Подполковникъ; Майоръ *Пеневъ* (началникътъ на 13 воен. полково окрѫжие—прѣименувани сѫ воинскитѣ началници) въ чинъ Подполковникъ; Поручицитѣ г-да *Каридовъ (8 п.) Торомановъ, (20 п.) Запряновъ,* (20 *п.*), *Козаровъ, (8 п.) и Камбуровъ (20 п.)* сѫ произведени въ чинъ Капитанъ; Подпоручицитѣ г-да *Мановъ* (20 п.) и *Георгиевъ* (8 п.)—въ чинъ Поручикъ.

— Г-да Народнитѣ учители отъ града ни сѫ взели инициативата да прѣдставѭтъ комедията „Ревизоръ“, отъ Гоголя, съ участието и на нѣкои държавни учители. — Деньтъ, въ който щѣли да ѭ дадѫтъ, ако се не лъжемъ, още не билъ опрѣдѣленъ.

— Канимъ вниманието на читателитѣ си къмъ обявлението на Народната Банка, помѣстено на 1-ва страница на този брой

— Като държимъ отдѣлъ „Мѣстни“ въ вѣстника си, ний печелимъ доста много неприятели. Това още отъ началото, когато рѣшихме да имаме този отдѣлъ, добрѣ разбирахме, но все пакъ надѣвахме се, че ще се съзнава поне съвършенната лична незаинтерессованность въ всичко. Принудени сме сега вече да помолимъ най-убѣдително спечеленитѣ си неприятели, по поводъ на какво да е писано въ вѣстника ни, щото *да бѫдѫтъ строго* **справедливи**, *когато ни нападатъ и критикуватъ* (исключаваме, разбира се, лукавия оня „*Одиссосъ*“, който вече е почнѫлъ да раздава на читателитѣ си статии, озаглавени „*за г. П. Бобчевский*“ — такива ний не молимъ, а прѣзираме).

Като испълняваме една длъжность съ тѫзи молба, която, вѣрва ни се пакъ, ще намали неприятелитѣ ни, щомъ пожелаѭтъ да бѫдѫтъ справедливи, — съобщаваме, че абсолютно отъ нищо не се плашимъ и не мислимъ никога да [illegible]игаме или лицеприятствуваме прѣдъ обществении дѣйци или дѣла, а непоколебимо ще [illegible]азимъ и ще се ползуваме отъ правото си да [illegible]здигаме гласа си по всички обществении въпроси, пороци и дѣла въ града ни, разбира се споредъ както ги обвзема нашето понятие. Никому, при това, не смѣемъ — не смѣемъ — да откажемъ поправянето на неволно погрѣшени [illegible]ели или съобщения, като се държимъ яко въ справедливостьта. Ролята, която си наложихме, изисква да не мълчимъ, и ний, безъ да се боимъ отъ неприятели, ще ѭ испълняваме, колкото можемъ, добросъвѣстно. Нека всѣкога се помни, че *не пишемъ никога съ желание да нападнеме когото и да било.* Ний сме били и сме готови да изобличимъ даже и лични приятели, ако има защо, и трѣбва да привикнемъ да не смѣсимъ личнитѣ отношения съ общественнитѣ. Ако и слѣдъ туй нашитѣ неприятели не преставатъ съ своитѣ безсмисленни нападки, гдѣто и да бѫде, (такива работи дохаждатъ бързо до насъ , . .) ний ще бѫдемъ глупави, ако мълчимъ, ако не се защищаваме. —

ТЪРГОВСКИ ЦѢНОРАСПИСЪ

(справки чрѣзъ Администрацията).

	л.	ст.		л.	ст.
Кафе, I качество кил.	2	15	Жамове кас.	15	50
II „ „	2	08	Стомана „	27	—
III „ „	2	—	Калай кил.	2	80
Захаръ торба I к. кил.	—	52	Нишадъръ „	1	—
„ II „ „	—	50	Телени гвоздеи варелъ	10	—
касса I „ „	—	58	Шведско желѣзо кил.	—	29
Свѣщи Белгийски „	—	98	Желѣзо Мъхл. нал. вр.	7	40
Пиперъ черъ „	1	25	„ Шина кил.	—	21
Канела „	1	10	Бѣли тенекии касса	22	50
Карамфилъ „	1	40	Масло Мит. I к. кил.	1	10
Оризъ Англ. чувалъ	31	50	„ Критско „	1	02
Ривонъ „	51	50	Леблебии „	—	39
Женевски „	47	50	Гроздье „	—	32
Японски „	43	—	Маслини „	—	55
Чай редовенъ касса	19	—	Циментъ Англ. вар. „	12	—
Кола Белгийска „	14	—	Кюселе Жен. I к кил.	3	30
Газъ касса	5	65	„ „ II „ „	3	—
Кюселе Тулонъ I к. кил.	3	80	„ Турино II „ „	3	40
„ микетъ „	3	30	„ Егекъ Англ. „	1	70
Сантар. I „ „	4	40	Видело Кахкъ I к. „	9	20
тънко таб астар „	2	30	„ „ II „ „	8	10

гр. Варна, 11 Януарий 1892 година

Бѣл. Цѣнитѣ се провѣряватъ и измѣняватъ всѣка седмица. Допълнение ще има още.

ПИШѪТЪ НИ ОТЪ:

Айтосъ. Общинский ни съвѣтъ се е взелъ да прави улици и калдъръми. Отъ 6 мѣсеца насамъ камъньетѣ стоѭтъ натрупани всрѣдъ града. Чакъ сега се почнѫ правеньето, по зимно врѣме толкова и ще струва работата. Вмѣсто това, кметството трѣбваше да направи шоссето, което да сключва града съ желѣзницата, но още рѣшение не се е взело даже. А и планъ на града още нѣма, нито инжинеръ има, та и планътъ отъ врѣме на освобождението още не е възможно да се тури въ испълнение, като нѣма лице съ технически познания. Градски часовникъ, градска библиотека—нищо нѣмаме, слава Богу.

Нѣкои младежи, „луди глави“ — както се назоваватъ тука—бѣхѫ се наели да подновѭтъ старото читалище, посъбрахѫ отъ тукъ — отъ тамъ старитѣ принадлѣжности на библиотеката, но . . . училищ. настоятелство въ града ни го растури. Брава му! **№ 32.**

*

Добричъ. Една кражбица се разнася отъ уста въ уста: суммитѣ, които се събирахѫ за помощь на пострадалитѣ въ Мустафа Паша, май не били въ цѣлость; имало загубени листове съ помощи, имало задържани пари,—и всичко туй се расправя отъ членове на добродѣтелната коммиссия· Казва се, че прѣдсѣдательтъ на коммиссията донесълъ гдѣто трѣбва за тия пари, но и отъ тамъ нѣкакъ твърдѣ етикетно сѫ се отнасяли съ виновнитѣ. Защо ли се окуражаватъ безхарактернитѣ хора?

Въ с. Ясѫ-Кюселеръ излѣзълъ единъ, Кольо Ивановъ, да си търси кобилитѣ, и не се върнѫлъ. На вторий день на Коледа го намѣрва единъ овчарь замръзнѫлъ, умрѣлъ.

Едно стадо отъ вълци (15 — 20 на брой) опустошавали всичко по кѫра, което останѫло неприбрано. Прѣди 15 дни, въ околностьта на селата Александрия, Параджикъ и прч. това вълче стадо нападнѫло една кѫшла на полето и трима овчари съ 5—6 кучета не сѫ могли да избавѭтъ стадото си отъ около 400 овци. На сутриньта намирали по разни мѣста на гората 80 овци удавени, 50 поврѣдени, но живи, 28—30 съвсѣмъ нѣма.

Нашитѣ учители да ли сѫ прочели, че на всѣкждѣ се стараѭтъ да устроѭтъ вечерни училища? **№ 5.**

*

Провадия. Тукъ се прѣдстави пиессата „Хернани“, отъ Викторъ Хюго, отъ театралното дружество за подпомаганье бѣдни ученици. Всички мѣста бѣхѫ продадени и прѣдставлението сполучи. Вмѣсто комедия, попричина смъртьта на единъ членъ отъ дружеството — В. И. Стояновъ) при пиессата дадохѫ се двѣ живи картини: „Наука“ и „Самоубийството на Ангела Кѫнчева“. Трѣбва да споменѫ, че приготвенитѣ бенгалски огньове бѣхѫ твърдѣ отъ долньо качество, та напълнихѫ залата съ неприятна миризма, — нѣщо което би трѣбвало да се избѣгва.

Дружеството купи на бѣдни 30—35 ученици кому обувки, кому дрѣшки. Хвала! Прѣдставѣте си, каква симпатия отъ бѣдни семейства къмъ членоветѣ на дружеството!

(Б. Р. — Прѣдставяме си и низско се покланяме на дружеството).

*

Стара-Загора. Екзархията телеграфически заповѣдала на управляющий тука Епархията да тръгне за Цариградъ. По този случай е имало нѣкакви събрания въ частни кѫщи и се взело рѣшение да се помоли Екзархията, да остави Н. В. Прѣподобие за прѣзъ праздницитѣ поне. Партизански работи!

Членътъ отъ Окр. Сѫдъ, г-нъ Г. Славовъ, се уволни *по старость.* Пом. прокурора, г-нъ Драгановъ, който бѣше тукъ командированъ, останѫ безъ длъжность! Този способенъ чиновникъ, не е право, да се оставя тъй.

Телеграмма. 10 Януарий. Днесь всички училища въобще затворени въ града ни, по причина, че на учителитѣ 4 мѣсеца не е платено. Подробности съ пощата. **№ 14.**

(Б. Р. — Стара-Загора заслужва укоръ, че е докаралъ работата до тамъ. Всрѣдъ учебната година да се затварятъ училищата по нѣманье пари! Удивително!)

*

Карнобатъ. И тука имахме прѣдставления: „Руска“, „По неволя докторъ“ и „Воденчаритѣ“. Публиката бѣше задоволна и даже на повторението залата бѣше пакъ пълна. Декорациитѣ прави инженерътъ г-нъ Паганини, съ голѣмо искуство и прилѣжание, даромъ.

По поканата на г-на Кмета, състави се въ нашия градъ клонъ отъ Дружеството „Св. Св. Кирилъ и Методий“, за подпомаганье бѣдни общини извънъ държавата ни. **№ 36.**

ИЗЪ НАШИТѢ ВѢСТНИЦИ.

„Свобода“. Нѣкой си „*Н. М-ский*“ пише въ този в-къ „пакъ по въпроса за повдиганье на земледѣлието“. Мнѣнието на г-на М-ский е тъй важно, практично и тъкмо по нашитѣ сили, щото ний го прѣпорѫчваме горѣщо. Ний не веднѫжъ сме казвали вече, че училищата, образованието по разни клонове ще ни достави щастливото бѫдѫще и че за туй намъ трѣбватъ повече земледѣлчески и индустриялни училища и заведения.

Ето мнѣнието на г-на М-ский исцѣло:

Окрѫжнитѣ съвѣти да прѣдвиждатъ въ своитѣ годишни бюджети по една сумма за одържание по 2—3 момчета, ученици въ мѣстнитѣ, земледѣлчески училища. Тѣзи момчета да се земать отъ по-виднитѣ и по-земледѣлчески села. Слѣдъ свършването на тѣзи ученици, окрѫжнитѣ съвѣти да ги снабдяватъ съ земи отъ мерата на това село дѣто тѣ намѣрѭтъ за най-необходимо; такива мери има доста и сѣка година съ 100-ни дюлюми се изораватъ отъ по-заможнитѣ селяни, безъ да питатъ нѣкого или плащатъ нѣщо. На тѣзи свършивши да се отпуснѫтъ по една сумма пари за обзаведение или даромъ или взаимнообразно съ по-дългъ почекъ. Постояннитѣ Коммисии да снабдяватъ тѣзи землевладѣлци, съ всѣкакви орачески или земледѣлчески

ПОДЛИСТНИКЪ

СТРОШЕНАТА ЦИГУЛКА.

Разказъ

Отъ Е. Г. Власова (Графиня Гендрикова).

(Прѣводъ).

(Продължение отъ бр. 14).

смѣхъ за неговия педантизмъ. Когато Владю му бѣше позволилъ да става отъ лѣглото си, той се завзе да нарежда стаята си по своя вкусъ. расположи столоветѣ, масситѣ и цѣлъ день ходѣше и истриваше праха, гдѣто види, макаръ и да можеше да става туй и безъ неговата грижа. Своитѣ нѣща той много пазѣше, особено нотитѣ си. Струва ми се, че той ги обичаше не по малко отъ звуковетѣ имъ: по цѣли дни той можеше да сѣди на едно мѣсто и да нарежда тия аккуратно завити въ книга тетрадки. Азъ искахъ да му направѭ удоволствие за Великъ-день и прѣдложихъ да подвържемъ нотитѣ му. Той се зарадва като дѣте и почнѫ да ги нарежда по номеръ. Тѫзи работа му отне нѣколко деня, защото всѣка тетрадка той прѣмѣстваше отъ едно мѣсто на друго по двадесеть пѫти и всѣкой пѫть пакъ отново ги разгръщаше и прѣглѣждаше пиесситѣ.

— Че какво правите още вий съ тия ноти? го запитахъ азъ, като не можахъ да се одържѫ да мълчѫ, и като го глѣдахъ, че толкова врѣме сѣди долу прѣдъ расхвърленитѣ листове.

— Ей-сега, ей-сега! се разбързваше той. Трѣбва да ги наредѭ; ето 6, и това 6, 7, 8, — бъбрѣше номерата на своитѣ партии и акомпанименти. — Е, на́, пакъ не е вѣрно! — съ нѣкаква радость извикваше, но азъ вече знаяхъ, че той самъ ги разбъркваше нарочно по нѣкой пѫть, за да има възможность пакъ да нарежда своитѣ съкровища.

— Всѣкога, когато видѭ пиесса, струва ми се, че азъ ѭ свирѭ, — говорѣше ми той съ оживление. Пъкъ когато свирѣше, азъ не можахъ да го познавамъ. Лицето му като че се прѣобразяваше, както и Владю се шегуваше да казва. Ако пиессата му се харесаше, да видишъ какъ се изясняваше физиономията му, какъ горѣхѫ чернитѣ му очи. Той цѣлъ се загубваше съ очарователнитѣ звукове, като забравяше всички наоколо.

Най-малкий звукъ: скърцаньето на вратата, шумуленьето на разгръщанитѣ листове — го караше да иструпва; сѣкашъ самъ себѣ си прислушва и, като се поддаваше на очарованието на звука, зажумѣваше.

— Защо зажумѣвате? — го запитвахъ азъ. Той се срамуваше.

— Азъ не знаѭ . . . Азъ не забѣлѣзвамъ че го правѭ.

Обичахъ да слушамъ свирнята му у дома, пъкъ той ми казваше, че само тогасъ се вдъхновява, когато има публика.

— Значи, добрѣ ще свирите въ цѣлия— всичкитѣ мѣста сѫ продадени — му казахъ азъ, когато прѣди два деня до концертътъ той бѣше допълъ да ми каже кога ще бѫде репетицията.

Послѣ $^1/_2$ часъ Звѣровъ пакъ тичаше у дома. Той бѣше нѣщо сърдитъ.

— Що ви е? — питалъ го Владю (азъ не се случихъ дома).

Работата била, че една високопоставена особа исказала желание да му акомпанира въ една отъ пиесситѣ. Това бѣше голѣма честь за Звѣрева.

— Че защо сте се уплашили? — се чудѣше Владю. — На ли тя свири добрѣ? Вий свирихте съ неѭ у г. В.

— Знаѭ, добрѣ, но Мария Василевна? Азъ искахъ съ неѭ да свирѭ.

— О, тя ще разбере и, вѣрвайте, нѣма да се разсърди. Не е прилично да откажете, затуй азъ ще склонѭ Марийка. Не се безпокойте!

И дѣйствително, Владю ми обясни и азъ се задоволихъ само съ една пиесса. Но сговорихме се, щото послѣдньото нѣщо въ программата ще бѫде оная пиесса, която азъ ще свирѭ съ него. Ний изучвахме тѫзи пиесса дълго врѣме, защото Звѣревъ имаше привичката да свири ad libitum. Помнѭ, че той ме караше по двайсеть пѫти да повтарямъ труднитѣ мѣста.

— Хайде още, още единъ пѫть, — ме молѣше той

Нѣкой пѫть мень ми дожаляваше, като го глѣдахъ да взема погрѣшна нота: на неговото лице се исписваше тогава изражение на такова страдание, щото азъ отистина се мѫчахъ вмѣсто него. Тогазъ той вземаше да прѣправя пассажи, като изсипваше всичкий си гнѣвъ на горката цигулка, която току се заливаше, току плачеше. Но ако, най послѣ, му се вдаваше да сполучи, той се смѣеше тъй добродушно, тъй заразително, щото и азъ почвахъ да се смѣѭ.

VII.

Помнѭ послѣдната наша репитиция . . . Концертътъ гласѣхме въ градския театръ, защото тамъ се събирахѫ най-много пари, а ний мѣркахме да го испратимъ съ спечеленитѣ пари въ Петербургъ, за да може да се залови въ операта.

Бѣше още празенъ театра, бѣше още тъмно на всѣкждѣ, освѣнъ въ сцената, гдѣто бѣше направено едно малко височко мѣсто за нашия *солиетъ.* Само тука горѣхѫ двѣ свѣщи. Дълго врѣме правихме послѣднитѣ си опити. По мене концертътъ приличаше да бѫде прѣвъсходенъ, но Звѣревъ все се сърдѣше на оркестра и си губѣше нотитѣ.

— Ако Вий и утрѣшния день тъй ще се вълнувате, ще бѫде злѣ, — му казахъ азъ, като го завеждахъ въ своята сания (шейна) дома.

— Не, Мария Василевна, — взе ме той за рѫка (първъ пѫть послѣ сцената съ цигулката. По-напрѣдъ той бѣше много сдържанъ). — Не, утрѣ тъй не ще бѫде; утрѣ всички ще слушатъ, а днесь всичко така си бѣше.

— А, тъй ли? — възразихъ му азъ (искаше ми се, да го подразнѭ), — утрѣ ще ви слуша *публика,* а днесь *азъ* слушамъ. Разбира се, има разлика . . . Разбирамъ азъ, че за васъ тълпата е скѫпа,

— Не, не! — извика той. Вий не ме разбрахте! . . . Азъ, и утрѣ и всѣкога, всѣкога ще свирѭ за всички; но само вий една, само вий знаете, че за васъ азъ ще свирѭ по-добрѣ, че при васъ свирѭ по-добрѣ. Когато вий влѣзете въ стаята, азъ ставамъ другъ и съвсѣмъ друго-яче чувствувамъ . . . И вий разбирате, обичате музиката. Азъ се радвамъ още, че вий сте тъй справедливи, Мария Василевна: ако нѣщо не ви хареса, вий право казвате, а за туй пъкъ, когато похвалите, азъ по-вече цѣнѭ, отъ колкото другитѣ похвали. Утрѣ вий ще видите азъ за васъ, само за васъ ще свирѭ.

(Слѣдва)

потрѣби; разбира се, че не даромъ. Тъй щото, свършившитѣ щомъ излѣзѫтъ отъ училището, занятията имъ да сѫ улѣснени, а не да ставатъ аргати или за учителски или писарски служби.

„И по този начинъ въ по-виднитѣ села ще се устроѭтъ образцови заведения, защото стопанството на този земледѣлецъ ще служи за образецъ на цѣло село или села; той ще бѫде въ всичко примѣръ за подражание.

„Имаме ли въ по виднитѣ села образцови земледѣлци, »доброто нѣщо само привлича любопитнитѣ“, чакъ тогава ще можемъ да кажемъ, че е постигнѫта цѣльта; нататъкъ земледѣлието само се распространява.

„Любопитни ще дохождатъ постоянно и ще запитватъ за това и онова и ще подражаватъ въ всичко.

„Законодателното събрание и то може много нѣщо да извърши за подигание на индустрията, ато узакони, щото младежи, които свършватъ земледѣлческитѣ, занаятчийското и др. специални училища, да се зачисляватъ въ запасъ на армията или въ народното опълчение. Тогава заможнитѣ родители като си смѣтнѫтъ, че паритѣ, които ще харчѫтъ въ строя, по-добрѣ е да ги харчѫтъ въ училищата, ще учѫтъ дѣцата си, а отъ това земледѣлци занаятчии и др. ще се умножѫтъ. Едно освобождавание отъ военната повинность за единъ периодъ отъ 10—12 години не ще костува много на държавата, а ползата ще е стократна.

„Имате ли въ по виднитѣ села образцови земледѣлци, занаятчии и др. тамъ ще започнѫтъ *надварвания* въ производителностьта; едно ще сѫ прочуе по отхраната на добри добитъци, другъ по добра плодна градина, трети по друго и т. н. Министерството и тия отличия не трѣбва да оставя не наградени, било съ пари или отличителни знакове.

„Това е на кратко моето мнѣние по въпросътъ за повдиганье земледѣлието, занаятитѣ и въобще индустрията у насъ«.

„Като съобщава, че почва да излиза въ по̀голѣмъ форматъ и се обръща къмъ приятелитѣ си за распространението му, — оффициознийтъ имъ органъ споменува и слѣдньото:

„Съ вѣра на Бога и въ бѫдѫщето, и съ надѣжда и упование на мощния български народъ ний се надѣваме, че нашийтъ вѣстникъ ще бѫде щастливъ, въ едно недалеко бѫдѫще, да съобщи на народа горѣщо очакваната новина — признаваньето законностьта на Княза и положението въобще отъ Великитѣ Сили“.

*

„Нашето Първо Изложение“. Управлението на Пловдивскитѣ еврейски училища отказало да да вземе участие въ изложението и то по единъ съвсѣмъ не извинителенъ, даже и неприличенъ начинъ.

В. „*Нашето Първо Изложение*“ не може да развърже тая гатанка. И дѣйствително, много чудно и дръзко е това поведение на образованитѣ наши евреи. На-ли сме „чада на една майка“?

*

„Пловдивъ“. Въ Женева, на 19 Декемврий м. българското студенческо дружество „*Братство*“ празднувало годишнината на основанието си (1879 г.) На праздника сѫ взели участие студенческитѣ дружества и студенти отъ всички други народности. Испѣтъ е билъ Народния маршъ „Шуми Марица«, държали сѫ се рѣчи, които сѫ се свършвали съ пожелания на благоденствие за българский народъ.

ВЪНШНИ

РОССИЯ. Благотворителната лотария въ полза на нуждающето се население въ пострадалитѣ отъ безплодието на т. 1891 г. русски области. Учредена е отъ министерството на Царя, по одобрение отъ послѣдний, състояща отъ 1,200,000 билета, раздѣлени на 12,000 серии, всѣка по 100 билета съ цѣна по петь рубли. Всѣкий билетъ билъ раздѣленъ по на 5 купона съ цѣна по 1 рубла. Притѣжательтъ на единъ билетъ ще има да спечели цѣлата печалба на билета, а притѣжательтъ на единъ купонъ една пета часть отъ печалбата. Печалби опредѣлено 2928, отъ които 1-та 10,0000 рубли, 2-та 50,000, 3-та 25,000, 10 по 10,000, 15 по 5000, 100 по 1000, 200 по 500 и 2600 по 250 рубли. И тъй, за полза на гладующитѣ ще останѫтъ 4,800,000 рубли, освѣнъ онѣзи сумми, които би се паднѫли на изгубени билети или на лица, които не си подирѭтъ печалбата до една година, отъ когато се обнародва таблицата на печалбитѣ въ „Правителствений Вѣстникъ“. Споредъ в. „*Сѣверъ*“ билетитѣ на тая лотария се продавали още отъ 14 Декемврий минѫлий. Публична подписка съ разверстка не се е открила. Въ всѣкий градъ у Россия пратилъ лотарейний комитетъ по опрѣдѣлено число билети, и слѣдъ распродаваньето тутакси щѣла да се тегли лотарията. Тоя день не се опрѣдѣлилъ отъ напрѣдъ, да се ограничи по възможности ажиотажа на тѣзи билети, т. е. прѣпродаваньето имъ съ печалба. Акционернитѣ банки, а тъй сѫщо банкерскитѣ контори, които си прѣдложили услугитѣ за распродаванье тѣзи билети, не щѣли да вземать за туй никаква коммиссиона (възнаграждение). Успѣхътъ на тая лотария билъ по-вече отъ осигуренъ, тъй като само Петербургскитѣ частни банки и банкери записали за себе си билети за 9,000,000 рубли, т. е. ако да не е било опрѣдѣлено, на кой градъ колко билети да се пратѭтъ за распродаванье, всичкитѣ билети щѣли сѫ да купѭтъ банкеритѣ въ Петербургъ, и пакъ щѣли сѫ да останѫтъ три милиона рубли излишъкъ, за които да нѣма билети, защото, както се разбра отъ туй, що изложихме по-горѣ, всичкитѣ билети сѫ само за шесть милиона рубли.

Ето другадѣ какъ се раскупуватъ билетитѣ на *благотворителни лотари*

Съобщенията н

Рус
срѣ
когѣ
за

Франция и България. Конфликтътъ за Шадурна е дошълъ до слѣднитѣ условия за уравнение „Портата щѣла да изрази мнѣние, че българското правителство е могло да извърши испъжданьето съ съдѣйствието на французский прѣдставитель; българското правителство отъ своя страна щѣло да изрази съжаление, за гдѣто не било опазило всичкитѣ форми при постѫпката си противъ Шадурна. На това французското правителство ще се откаже отъ искането си за ревоциранье заповѣдьта за испъжданьето на Шадурна и за неговото допусканье отново въ България; сѫщо французското правителство се отказва и отъ исканьето си за едно парично обезщетение на Шадурна 80,000 лева, както бѣше претендирало отъ началото“. („Свобода“).

*

Англия. Старшийтъ синъ на английския прѣстолонаслѣдникъ умрѣ.

ВАРНЕНСКИЙ ОКРѪЖЕНЪ СЪВѢТЪ.

АКТЪ

съставенъ отъ Варненский Финансовъ чиновникъ, за произведената внезапна ревизия въ Варненската Окр. Постоянна Коммиссия на 12—24 Августъ 1891 г.

(Четенъ въ послѣдната сессия на Съвѣта)*).

(Продължение отъ брой 27.)

22. Отъ Дуванъ-Ювавската община съ писмо N-о 717 отъ 28 Априлъ 1890 год., зарегистровано подъ N-о 2198, испратени въ коммиссията 356 лева отъ продажба обозни конье. Както писмото така и суммата не сѫществуватъ на лице. Послѣдвало отъ сѫщата община напомнително N-о 1018 отъ 26 Октомвр. 1890 год. за да се отговори за получванье паритѣ, въ отговоръ на което Коммиссията съ писмо N-о 2905 отъ 27 Октомвр. 1890 год. иска прѣписъ отъ писмото N-о 317. Дуванъ-Ювавската община испратила прѣписъ отъ това писмо съ N-о 232 отъ 28 Февруарий 1891 год. Отъ прѣписа се вижда, че паритѣ биле въ три банкноти по 100 лева, двѣ по 20 лева, една 5 лева и гербова марка единъ, въ 356 лева. Сѫщата община съ писмо N-о 108 отъ 1 Февр. 1891 год. съобщава, че пакета N-о 717 прѣдаденъ на пощата прѣпорѫчено и билъ полученъ отъ разсилния при Пост. Коммисия С. Златановъ по довѣренность срѣщу расписка No. 2 отъ 1 Юлий 1890 год., отъ която прѣписъ приложенъ къмъ прѣписката. Постоянната Коммиссия съ No. 251 отъ 21 Януарий 1891 год., питала Началника на Балчикската телеграфо-пощенска станция каква тяжесть е ималъ пакета прѣпорѫчанъ подъ No. на пощата 364|91 г. Началника отговорилъ, че ималъ тяжесть 17 грамма. Общината съ писмо No. 232 отъ 28 Февруарий 1891 год. настоява да се отговори на No. 717, че сѫ получени паритѣ въ Коммисията, понеже Общинския съвѣтъ е искалъ оправданието на прѣдмѣтната сумма. На това писмо не отговорено, за това Дуванъ-Ювавската Община съ писмо No. 280 отъ 15 Мартъ 1891 год. до Балчикский Околийский Началникъ разяснява, какъ станѫ работата съ тия пари и настоява да му се отговори за получванье на паритѣ. Началникътъ испратилъ това писмо до Окрѫжното Управление при надписъ No. 2050 отъ 18 Мартъ 1891 год., а послѣдньото, при надписъ No. 2207 отъ 21 Мартъ 1891 год., испратило сѫщата прѣписка въ Коммиссията, за да обясни какъ стои работата, но тя още не отговорила.

Членъ Секретаря Странджевъ казва, че помнялъ до негдѣ да се отворилъ пакета No. 717 съ банкнотитѣ, между които имало и три по 100 лева, и че отваряньето е било въ присѫтствие на членоветѣ при коммиссията Ив. Даямовъ и Шербетчи Афѫзъ, по по̀-нататъкъ не помнялъ кому е далъ паритѣ за да ги занесе на кассиера за завежданье въ книгитѣ.

ПИТАНИЕ:

Да обясни Членъ-Секретарьтъ при Постоянната Коммиссия Стрнджевъ слѣдъ отварянието отъ него писмата съ суммитѣ, показани въ пунктове 17 и 22, може ли да докаже, че паритѣ прѣдалъ Кассиеру К. Илиеву и въобще какво има да каже по тия сумми.

ОБЯСНЕНИЕ:

Въобще пощата отварямъ азъ, като Членъ-Секретарь. Какъ е станѫло, та иерътъ не е подписалъ резолюцията, 4 лева 30 ст. по пукнтъ 17 на тоя актъ не могѫ да знаѭ. Отдавамъ го на канцеларска грѣшка. Съ нищо не могѫ да докажѫ, че съмъ далъ Кассиеру паритѣ.

По пунктъ 22 ще добавѭ, че тѣзи пари сѫ изгубени между мене и кассиера. Редътъ бѣше тогава такъвъ, щото всички писма прости и парични се прѣдавахѫ на разсилнитѣ, или на нѣкои отъ писаритѣ, които замѣстѭтъ първитѣ въ отсѫтствие, за да ги прѣдадѫтъ по принадлѣжность. Да ли лицето, комуто съмъ ги прѣдалъ да ги занесе Кассиеру ги злоупотрѣби ведно съ писмото, или самия кассиерь извърши това, не съмъ въ положение да докажѫ, защото не помнѭ кому именно съмъ ги далъ. Отъ деньтъ на напомнюванието отъ кмета, тѣзи пари сѫ извѣстни на цѣлата коммисия, че сѫ изгубени.

Както по пунктъ 17, тъй по пунктъ 22, като писма отворени отъ менъ, естественно иде, че, като пари загубени, или трѣбва да ги внесѫ или трѣбва да докажѫ кому съмъ ги далъ. Послѣдньото за менъ като мътно, прѣдпочитамъ първото и то само за това, за да бѫдѫ въ такъвъ случай по-остороженъ и по-внимателенъ, а не че признавамъ, че паритѣ сѫ останѫли въ мене. Въ послѣдний случай правѭ аппелъ къмъ всѣкиго.—

гр. Варна, 26 Августъ 1891 година

Членъ Секретарь при Варненската Окр. Постоянна Коммисия *Странджевъ*.

(Слѣдва)

Принудени сме да повторимъ и потретимъ, че никакви отворени писма, за да пращаме вѣстникъ, не сѫ испълняватъ. Трѣбва да привикнемъ да плащаме редовно.

КНИЖНИНА

„Думитѣ и дѣлата“. (Изъ живота на русскитѣ нихилисти). Отъ *А. Головинъ*. Стр. 161. Цѣна 1 левъ. 1891 г. Печатница на Л. Нитче Варна.

Основнийтъ мотивъ на „Думитѣ и дѣлата“, струва ни се, да е този, че между русскитѣ високи чиновници често се срѣщатъ хора съ неустановени обществени и господарственни възгледове. Така, нашитѣ герои, губернаторътъ Мерзинъ и прокурорътъ Крестовоздвиженский, ни най малко не мислѭтъ върху значението на своята дѣятелность за общия строй на държавата, а се рѫководѭтъ въ служебнитѣ си отношения къмъ хората отъ чисто лични вкусове. Тѣ не се подвоумѣватъ да хвърлѭтъ невинния човѣкъ, търговеца Фирсова, въ затворъ и да го турѭтъ на стола на подсѫдимитѣ, да го испратѭтъ въ Сибиръ, ако само съ това задоволяватъ жеднитѣ си за отмъщение души. Отмъстяватъ тѣ на Фирсова за това, че нѣкога си, отдавна, една дѣвойка, която и тримата когато били още другари въ университета обичали, прѣдпочела Фирсова и се оженила за него. За да поврѣдѭтъ на Фирсова, прѣдишнитѣ му другари, написватъ една клѣвета до висшето началство, ужѫ че той билъ *неблагонадѣжденъ*.

Дълго врѣме нѣма отговоръ оттамъ. Но единъ честитъ случай имъ помага. Въ една кръчма тѣ улавятъ единъ селянинъ съ фалшива банкнота съ стойность 3 рубли. На питаньето имъ, отдѣ е взелъ тѫзи банкнота, той отговаря, че не знае сигурно, тъй като прѣзъ този день билъ получилъ двѣ таквизи банкноти: една отъ магазина на Фирсова, а другата отъ единъ селянинъ, комуто билъ продалъ нѣкакви колела. Безъ да се глѣда на този неопрѣдѣленъ отговоръ, Мерзинъ се́ пакъ сполучва да направи тъй, щото въ протокола се записва вече, че фалшивата банкнота е взета отъ магазина на Фирсова. Но работата на тѣзи приятели отишла на вѣтъра, и сѫдътъ оправдалъ Фирсова, безъ да се глѣда на распалената обвинителна рѣчь на Крестовоздвиженски. Оставало имъ да се утѣшаватъ само съ това, дѣто, при всичката несъстоятелность на тѣхнитѣ обвинения, Фирсовъ, по старанието на „приятелитѣ“ си, пролѣжелъ 8 мѣсеца въ прѣдварителенъ затворъ. Тѣхъ ги безспокояло само това, че Фирсовъ нѣма да ги прости нито за своитѣ страдания, нито за страданията на жена си, нито за разнебитваньето на стопанството му. Тогава приятелитѣ му пишѫтъ втора клѣвета на сѫщата тема (за неблагонадѣжностьта), като ѭ придружаватъ съ приличния рушветъ. Клѣветата постига цѣльта си: отъ Петербургъ дохожда распорежданье да се испроводи Фирсовъ въ Сибиръ, въ нѣкоя отдалечена губерния.

Тамъ той наскоро слѣдъ пристиганьето си умира, като оставя въ родното си мѣсто болна жена и двѣ дѣца.

Ако г-нъ Головинъ е искалъ само да изнесе на бѣлъ свѣтъ нравственнитѣ качества на русскитѣ чиновници, тѣхната жестокость, подлость, рушветчилѫкъ и оная тѣхна неотговорность, която отъ памтивѣка си е спечелила почти всемирна извѣстность, — то ний не бихме имали нищо противъ неговото произвѣдение. Но той не се ограничилъ съ посочваньето безнравственностьта на русскитѣ чиновници, — нему му потрѣбвало още да ни пообади, че неговитѣ герои, освѣнъ че дѣто сѫ нищо и никакви хора, ами че сѫ и „нихилисти“. То е и по съврѣменно, по-интересно! Какъ да се стърпи човѣкъ, а не прочете една книжка, въ която се [illegible] за „думитѣ“ и „дѣлата“ на „нихилиститѣ на тѣзи желѣзни маски на нашето врѣме, т „инкогнито“, както се казва въ „Ревизора“ на голя. Но съ какви думи и дѣла характери[illegible] г. Головинъ „нихилиститѣ“?

На млади години, на университетския чинъ между четиритѣ страни на самодържавието, тѣ били мечтаяли за нѣкакво си глупаво избиванье на попове, чиновници и други „паразити“, мечтаяли били да освободѭтъ Россия отъ деспотизма; влѣзли въ зрѣли години, сѫщитѣ тѣ (ако вѣрваме на г-на Головина) се впущатъ въ живота, като се всецѣло прѣдаватъ на удоволствията и пр., а за народа, за неговото освобождение — сега нито дума. Но г. Головинъ се пакъ не прѣстава да ги нарича „нихилисти“. Смилѣте се, г. Головинъ, надъ злочеститѣ русски чиновници! Ако и да сѫ прѣгрѣшили на млади години съ „нихилизма“, — за всѣко нѣщо си има пъкъ законната давность (изсрочванье)! По този начинъ ний ще дочакаме, да г. Головинъ въ слѣдньото си произвѣдение щото обвини въ грѣхове за дѣцата бащитѣ имъ, дѣдитѣ имъ и пр.

И каква е, най-сетнѣ, тѫзи дума „нихилизмъ“? Какво съединява г. Головинъ въ понятието за „нихилизма“? „Нищо или твърдѣ много“. Прѣди всичко трѣбва да се каже, че г. Головинъ се е сбъркалъ, като е нарѣкълъ расказа си „Думитѣ и дѣлата“. Трѣбваше да го нарѣче или „Отстѫпници“, или „Скакалци“, или даже „Квазимоди“ — това по-вече би му приличало.

Той изважда, прѣзъ всичкото трянье на расказа си, два чифта съвсѣмъ различни лица, ако и да увѣрява съ подзаглавието („ изъ живота на русскитѣ нихилисти“), че неговитѣ персонажи сѫ едни и сѫщи лица. Героитѣ му, Крестовоздвиженский и Мерзинъ, отсетнѣ не само не вършѭтъ това, за което сѫ говорили по-отрано, но дори и не говорѭтъ така, както по-прѣди. Защо е дотрѣбвало тукъ да се противопоставятъ „думитѣ“ и „дѣлата“? Като че това сѫ едни и сѫщи хора! Подъ думата „нихилистъ“, г. Головинъ ни дава, като соусъ, удобенъ за всѣко ястие, и социалисти и коммунисти, — жално че забравя анархиститѣ, террориститѣ, коллективиститѣ и т. н.

Достатъчно е участието на човѣка или само съчувствието му по извѣстно политическо прѣдприятие, съзаклятие, за да бѫде нарѣченъ „нихилистъ“! Но тогава всички извѣстни причинители на революции и прѣврати ще трѣбва да се подведѫтъ подъ това име: Гарибалди, Кошутъ, Христо Ботевъ, Петъръ Великий, Л. Каравеловъ, Екатерина II, Стенка Разинъ, Емелка Пугачевъ — всичкитѣ трѣбва да бѫдѫтъ „нихилисти“, тъй сѫщо както и тѣхнитѣ сподвижници! Но щомъ тѫзи дума служи за име на всичкитѣ горѣспоменѫти лица, твърдѣ различни по своето общественно положение, то ний имаме право да направимъ заключение, че то е изгубило своя raison d'être, своята жизненность.

Отечеството на думата „нихилизмъ“, „нихилистъ“ е Россия, гдѣто за първи пѫть го приложи И. Тургеневъ къмъ Базарова, героя на романа „Бащи и дѣца“. Нравственната физиономия на Базарова е позната на читающата публика. Но какво общо има между Базарова и Воскресенски или Мерзина? Въ самата Россия думата „нихилизмъ“, „нихилистъ“ е изгубила всѣко опрѣдѣлено значение и нито единъ списатель, нито единъ журналистъ, който иска да запази доброто си име, не ще послѣдва разни чуждестранни телеграфни агенства въ употрѣбяваньето на този анахронизмъ. Тя е приета съ любовь само отъ „Московскія Вѣдомости“, които отъ памтивѣка не обръщатъ внимание на срѣдствата, стига само да вселѭтъ мракъ въ умоветѣ на своитѣ читатели. „Нихилистъ“ било, „жупелъ“*) било — се имъ е едно, само да излѣзва нѣкакъ по-страшно.

За зла честь, думата „нихилизмъ“ „нихилистъ“, която е извѣхтяла въ отечеството си, намира мѣсто още въ нашитѣ издания и книги, дори въ такива, дѣто то нѣма ни най малко основание за употрѣбяванье, както, напримѣръ, въ книжката на г. Головина.

На свършванье, не можемъ да не отбѣлѣжимъ, че г. Головинъ съ тѫзи си книжка показва едно пълно незнаянье на русския животъ и дори на аритметическо смѣтанье. Явно се вижда, че той съ увлѣчение е писалъ измислицитѣ си. Напр., единъ отъ героитѣ въ книжката му има *12* годишенъ синъ и 8 годишна дъщеря, тогава когато той на 1886 година е билъ студентъ — ергенъ. (Това се вижда отъ разговора за испѫжданьето на Княза Александра Батемберга). За 5 години врѣме г. Головинъ отглѣдалъ на Фирсова 8 годишна дъщеря и 12 годишенъ синъ! Малко нѣщо *чапрашикъ* излѣзва!

Като не-руссинъ и не-юристъ, г. Головинъ докарва при Фирсова, да му правѭтъ обискъ, губернатора, прокурора, сѫдебния слѣдователь —трѣбвало би още и мѣстния архиерей. Въ сѫда споредъ г. Головина, редътъ се пази не отъ прѣдсѣдателя, а отъ прокурора. Отъ незнаянье Россия, той отрича, че сѫществува въ сегашно врѣме етапния способъ за испровожданье на заточение въ Сибиръ. Той произвежда слѣдъ 3—4 години служба чиновницитѣ въ губернаторски или въ прокурорски чинъ. Съ щедра рѫка е пръскалъ г. Головинъ на лѣво и на дѣсно курьози въ расказа си. По нѣкога, напримѣръ, неговия губернаторъ прилича на жандармски полковникъ. . . Едно чудно впечатление се добива отъ прочитаньето на „Думитѣ и дѣлата“. Вижда се, че на автора много се е искало да натрие носа на „нихилиститѣ“ съ това, дѣто ги е прѣдставилъ като безчестни чиновници, а на русскитѣ чиновници съ това, дѣто ги е нарѣкълъ „нихилисти“. Но усърдието му прѣминѫло границитѣ — и нищо не излѣзло: въ 1-та половина на расказа ний виждаме студенти „нихилисти“, въ 2-та — необикновенно отмъстителни чиновници, но ни-най-малко „нихилисти.“

тъ, като извличаме *само*
демъ на компетен
вать

*) *Жупелъ* е дума, страшна за древнитѣ москвичи (гражданитѣ на Москва), особенно за безграмотнитѣ, за москворѣцки търговски жени. Наскоро сѫщия ужасъ ще произвежда и думата *студентъ*. Единъ работникъ рѫнѫлъ съ ножъ едного, за дѣто този послѣдния го нарѣкълъ „студентъ“. (Това се е случило въ Москва).

И всичкото описание е направено рубо, съ крѣсливи (кричащими) краски! Което пъкъ за българския езикъ — Господъ му е на помощь! Може да се пожалѣе бълг. ратура за този вносъ въ неѭ.

Варна, 28-й Декемврий 1891 год.

Прiѣзжiй.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

Получени сѫ въ редакцията слѣднитѣ нови книги и списания:

1) **„Цѣлина“**, селско мѣсечно списание за стопанство, поминъкъ, наука и книжнина. Год. I, книжка I. Нарежда и издава дружеството *„Селски приятель“*. **Абонаментъ**: за година 4 лева, за 6 мѣсеца 2 лева. **Съдържание**: I. Сурова година!; II. Селски календаръ; III. Отъ уредничеството; IV. Умъ царува—умъ робува; V. Пѣсень на орача; VI. Въ село; VII. По нашето народно свѣстяване, Отецъ Паисий; VIII. Първата ни народна изложба; IX. Ползата отъ дълбокото ораньe на земята; X. Спорове за горитѣ и за мѣритѣ и тѣхното врѣдно влияние върху материялното състояние на нашитѣ селски общини; XI. Ползата отъ пѫтующитѣ земледѣлчески учители; XII. Какъ да си паземъ здравьето; XIII. Търговия и търговци; XIV. Нови книги и пр. Пловдивъ. Търговска печатница. 1892 год.

2). **Нѣколко думи за зимната храна на добитъка** (отпечатъкъ изъ календара на Соф. Окр. Постоянна коммиссия за 1892 год.) Отъ *С. Ж. Дацовъ.*

3). **„Дума“**, литературно-обществено мѣсечно списание. Издание на Н. Ф. Чипевъ. Год. II, книжка III и IV. **Абонаментъ**: за година 7 лева, а за 6 мѣсеца 4 лева. **Съдържание**: I. Червената кула; II. Напрѣдъ!; III. За ревностния началникъ; IV. Началото на зимното прѣминуванье прѣзъ балкана; V. Правдата умрѣла: VI. Прѣзъ мѣсници; VII. Съврѣменни мотиви; VIII. Солдатски бесѣди и размишления; IX. Откъслекъ; X. Срѣдъ революцията; XI. Гѫби и цвѣтье; XII. Що е доно́съ (до́носъ!); XIII. Изъ историята на русската цензура; XIV. Мисли за физическото въспитание въ нашитѣ първоначални училища; XV. Документи по най-новата Българска история; XVI Критика и проч. — Пловдивъ. Дружественна печатница „Единство“.

СМѢСЪ.

Статистика на неграмотнитѣ. Числото на неграмотнитѣ достига до 80 на 100 въ Россия, България, Ромѫния и Сърбия, до 63% въ Испания, до 48% въ Италия, до 43% въ Унгария, до 39% въ Австрия, до 21% въ Ирландия, до 15% въ Франция и Белгия, до 10% въ Холандия, до 8% въ Съединенитѣ Държави (Америка) до 7% въ Шотландия, около 25% въ Швейцария и не повече отъ 1% въ Германия!

Свадбата на великанъ съ джудже. Една много куриозна свадба се е извършила прѣзъ мѣсецъ Юлий тѫзи година въ Англия, въ града Соутшилдъ. Вѣнчала се една 32 годишна карлица (извънредно дрѣбна жена) съ единъ великанъ г-нъ Хедлей. Свидѣтели отъ страна на невѣстата били американската великанша Нина, която тежи около 200 оки, и господжица Сатанилла, нарѣчена „Царица на огъня“. Свидѣтели отъ страна на младоженеца били: триаршинния Капитанъ Далла и извѣстния генералъ Митилене, най-дрѣбния човѣкъ въ свѣта. Брачния контрактъ, освѣнъ другитѣ свидѣтели, билъ подписанъ и отъ единъ човѣкъ безъ рѫцѣ, който държалъ перото съ уста. Цѣлата тѫзи компания — и младоженци, и свидѣтели — принадлежали на единъ странствующъ циркъ.

Какъ се дои млѣко. Единъ Американски земледѣлецъ показва много лесно срѣдство за да се не оставятъ кравитѣ да си задържатъ млѣкото. На всѣка крава, която не си пуща млѣкото, прѣди да ѭ доишъ, да растривашъ съ върховетѣ на пръститѣ си, колкото се може по силно, около гръбнака ѝ до една минута. Слѣдъ това на кравата можалъ си да издоишъ всичкото млѣко.

Срѣдство за продължение живота чрѣзъ соль. Докторъ Burgraeve, проффесоръ въ Гандский университетъ, е издалъ едно капитално съчинение върху сольта. Систематическото употрѣбяванье соль било едничкото срѣдство за прѣдпазванье *отъ всѣка болѣсть*! Докторъ Бургривъ желае, щото да се не облага сольта съ никакво даждие, и да бѫде тя въ расположение на всички, както водата и въздуха. Споредъ направенитѣ опити отъ тоя ученъ мѫжъ, сольта била и цѣръ почти противъ всички болѣсти! Сольта била и противъ **охтиката** много полезенъ лѣкъ. Единъ младежъ страдалъ отъ охтика и се боялъ, че ще умрѣ отъ охтика, както умрѣли отъ неѭ всички други отъ рода имъ. За да утѣши болния, докторътъ му заповѣдалъ да пие всѣкога все *солена вода*. Слѣдъ една година охтичавий момъкъ оздравѣлъ напълно. Въ Россия веднъжъ, като върлувала *холерата*, едни селяни се хранѣли съ добрѣ осоляванo млѣко (съ солена млѣчна попара?) и *туй ги прѣдпазило отъ холерата!* Ако сольта спира напрѣдванието на болѣститѣ, слѣдва отъ туй, казва рѣченний докторъ, че тя е наистина срѣдство за продължение живота. Стигало да вземе единъ здравъ отрасълъ человѣкъ на день по двадесеть грамма соль (20 грамма е равно на 6¼ драма). Остава да се опрѣдѣли, по колко соль да се дава за лѣкъ противъ тая или оная болѣсть. За здравитѣ хора, вѣрваме, въ 20-тѣ грамма да смѣта докторътъ и сольта, която изѣде человѣкъ съ храната, що взема. На пр., съ яденье солена риба колко соль отива въ стомаха ни!

ОБЯВЛЕНИЕ

ЗА ИЗДАНИЕТО А СПИСАНИЕТО

СѪДЕБНА БИБЛИОТЕКА

ПРЕЗЪ 1892 ГОДИНА.

(година пета)

Отъ м. Януарий 1892 година ежемѣсечното списание *„Сѫдебна Библиотека“* захваща *петата* си годинина.

Въ страницитѣ на списанието а помѣщаватъ: статии по всичкитѣ отрасли на правото както оригинални, тъй и преводни; забѣлѣжки изъ сѫдебната практика и по тълкованието на дѣйствующитѣ у насъ закони; разни вѣсти и съобщения изъ сѫдебнийтъ свѣтъ; критика и библиография на появившитѣ са книги; разни обявления.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За въ България *шестъ* лева.
„ „ странство *осемъ* лева.
ПРЕДПЛАТЕНИ.

Всичко се адрессира до редактора и издателя на списанието въ Ямболъ.

Редакторъ и издатель: **И. Н. Минтовъ.**

(2—126—2)

Турена е подъ печатъ книжката:

ЗАПОРЪ

(Изъ сѫдебний ни животъ).

НАПИСА
П. БОБЧЕВСКИЙ.

Издава Редакцията на в. **„Черно Море“** *за подаръкъ на* **платившитѣ** *абонати.*

ЦѢНА 40 СТОТИНКИ.

Всѣкой не абонатъ на вѣстника може да си ѭ достави, като испрати въ Редакцията 40 ст. въ пощ. марки отъ една ст.

Книжката ще излѣзе най-кѫсно до 1-й Февруарий.

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИИТѢ

Управителна коммиссия за първитѣ мѣстни земледѣлческо-промишленни изложения въ гр. гр. ПЛОВДИВЪ и РУССЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 309

На 31 Януарий 1892 година, часътъ по 2 слѣдъ пладнѣ, въ канцелярията на управителната коммиссия за мѣстнитѣ изложения, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаванието на прѣдприемачь направата на главний входъ и входоветѣ отъ страна, съ ограждание мѣстото за изложението и построяванието на павильонитѣ: 1) главний за стопанството и промишленостьта, 2) за опитвание вина, 3) за минералитѣ, 4) за сурови животински произведения, 5) за темпорерно изложение, 6) за музика и 7) за излагание на тютюнь.

Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на 109,519 лева.

Исканний залогъ е 6000 лева.

Плановетѣ, поемнитѣ условия и смѣтката съ единичнитѣ цѣни на прѣдприятието могѫтъ да се видѭтъ всѣкий присѫтственъ день и часъ въ канцелярията на управителната коммиссия.

Переторжката ще стане на 3 Февруарий с. г

Гр. София, 4 Януарий 1892 година.

За Прѣдсѣдатель на коммиссията:
М. Георгиевъ.

Членъ-Секретарь на коммиссията:
Хр. Ат. Фетфаджиевъ.

3—138—1.

САЛВАТОРЪ, пластиръ за мозоли (калузи) и брадавици, продава се у И. Карловский. 2—142—

УПРАВИТЕЛНА КОММИССИЯ

за

Първитѣ мѣстни Земледѣлческо-промишлени изложения въ Пловдивъ и Руссе, при Министерството на Финанситѣ.

4-й Декемврий, 1891 година. Ст. София.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 92

Управителната Коммиссия за изложенията, съобщава за знание на частнитѣ лица, Окрѫзитѣ, Общинитѣ, Постояннитѣ Коммиссии, Дружествата, разнитѣ фирми, мѣстни и инностранни, които желаѭтъ да построѭтъ на свои разноски павильони при бѫдѫщето Пловдивско изложение, че тѣ трѣбва да ѭ увѣдомѭтъ за това най-кѫсно до 22 текущий, като окажѫтъ и по колко квадратни метра мѣсто ще бѫде нуждно за постройката на всѣки павильонъ.

ОТЪ КОММИССИЯТА.

(3—118—3).

Д-РЪ МЕТОДИЙ СЛАВЧЕВЪ

Свършивши Московский Медиц. Факултетъ

ординаторъ при Варн. I-кл. държ. болница, приема болни всѣки день, отъ 2 до 5 часа слѣдъ пладнѣ. Бѣднитѣ приема безплатно.

Адрессъ: Прѣславска улица, въ домътъ на Пандели Сиваловъ № 32 срѣщу Ив. Геневата кѫща.

2—139 - 1

Извѣстие

Имамъ честь да извѣстя на Почитаемитѣ търговци, че си прѣмѣстихъ контората въ собствения си домъ и за напрѣдъ ще се занимавамъ само съ **комисионерство**.

Приемамъ порѫчки за разни стоки отъ Россия, Франция, Англия, Германия, Австрия и Италия.

Като се надѣвамъ, че г. г. търговцитѣ ще ме почетѫтъ съ вниманието си, оставамъ съ истинско почитание.

ИВАНЪ КАРЛОВСКИЙ.

2—119—2

Излѣзе отъ печатъ и намира се за проданъ:

БЪЛГАРОВЪ,

Французско-Българско-Нѣмски разговори.

Цѣна 4 лева

Изъ провинци
4 лева прѣд

Сѫдеб- Пристави при Варн. Окр. Сѫдъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 17

Подписанний обявявамъ, че отъ 4-й Януарий 1892 година до 4 Февруарий с. г. ще трае публичната продажба на кѫщата на Фатме Молла Исмаилова, находяща се въ гр. Варна, III участъкъ Н-о 840, продаваема се за дългътъ ѝ къмъ Кѫнча Кършовский. Интересующитѣ се могѫтъ всѣки присѫтственъ день и часъ да се явяватъ за наддавание.

Гр. Варна, Януарий 1892 г

II. Сѫдеб. Приставъ: *Г. Захариевъ.*

1 –134—1.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 20.

Подписаний обявявамъ, че отъ 4-й Януарий 1892 г. до 4-й Февруарий с. г. ще трае публичната продажба на една кѫща и на една четвърта часть, принадлежащи на Сали Рамадановъ, находящи се въ гр. Варна III участъкъ, продаваеми се за дългътъ му къмъ Българската Народна Банка „Варненский Клонъ“ Интересующитѣ се могѫтъ всѣки присѫтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцелярията ми за наддавание.

Гр. Варна, Януарий 1892 г.

II. Сѫд. Приставъ *Г. Захариевъ.*

1—135—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 31

Подписанний обявявамъ, че отъ 30 Декемврий 1891 година, до 31 Януарий 1892 година, ще трае публичната продажба на кѫщата на Х. Захария и Янко Д. Кокиносъ, находяща се въ гр. Варна, II участъкъ N-о 1256, продаваема се за дългътъ имъ къмъ Алеко Парушевъ. Интересующитѣ се могѫтъ всѣки присѫтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцелярията ми за наддавание.

Гр. Варна, Януарий 1892 г.

II. Сѫд. Приставъ *Г. Захариевъ.*

1—136—1

СПИСЪКЪ

На лицата, които, като пожертвуваха най-малко по 3 лева въ полза на дружеството за бѣднитѣ ученици при Държавното Търговско и Трикласно училище въ Свищовъ, освобождаватъ се отъ да испращатъ визитни карти по случай новата година.

Г. Ивановъ (Окр. Управ.) 5 лева, Георги Х. Денковъ 3 лева, Никола Ивановъ (Окол. Началник) 3 лева, Лазаръ Паяковъ 5 лева, Никифоръ Поповъ 3 лева, Филипъ Мариновъ 5 л. Христо Н. Атанасовъ 3 л., Янко Чакаловъ 3 л., Радко Радославовъ 3 л., Недко Спиридоновъ 5 л., Атанасъ Симовъ 3 л., Атанасъ Димитровъ 3 л., Пантелей Т. Пантелеевъ 3 л., Тиберий Хаджиевъ 3 л., Велико Кѫрджиевъ 3 л., Теодоръ Божиновъ 3 л., Атанасъ Каракашевъ 3 л., Апостолъ Георгиевъ 3 л., Камбуровъ 3 л., Стефанъ Ивановъ 3 л., Ангелъ Цвѣтковъ 3 л., Атанасъ Татаровъ 3 л., Андрей Анневъ 3 л., Димитръ Анневъ 3 л., Юрданъ Митевъ 3 л., Майоръ Зографский 5 л., Георги Поповъ 3 л., Влад. Божиновъ 4 л., Алеко Дашевъ 3 л., Г. Чавовъ 5 л., Веселина Тодорова 3 л., Крепиевъ (Фин. Чиновникъ 3 л., Илия Няголовъ 3 л., Евлогий Божиновъ 3 л. Петръ Мариновъ 3 л., Крьстю Хрулевъ 3 л., Филипъ Кръстевичъ 3 л., Димитръ Маноловъ 3 л., Никола Константиновъ 3 л., Тодоръ Икономовъ 3 л., Прокопий Константиновъ 3 л., Мировъ К. Бешковъ 3 л., Теофанъ Пеневъ 3 л., Георги Аврамовъ 3 л., Ангелъ Гиговъ 3 л., Георги Стамовъ 4 л., Христо Траиевъ 3 л., Янко Самоковлиевъ 5 л., Юрдаки Ангеловъ 3 л., Слави Д. Карачовъ 4 л., Владимиръ Д. Каранаковъ 4 л., Крьстю Цоковъ 5 л., Теод. Касабовъ 5 л., Ат. Петковъ 3 л., Д-ръ Ванковъ 5 л., Н. Т. Новаковъ 3 л., Ив. Т. Шекеровъ 3 л. 50 ст., Н. Помаковъ 3 л., Н. Кириловъ 3 л., Братия И. Халачови 3 л., Пант. Теодоровъ 3 л., Данаилъ Теодоровъ 3 л., Ап. Теодоровъ 3 л., Дим Кодовъ 5 л. и Велевъ (Мировий Сѫдия) 3 лева.

рий 1891 год.